

КОЛЕКЦИЯ
НЕБЮЛА

Марта Уелс

ИЗКУСТВЕНО
СЪСТОЯНИЕ

Артлайн Студиос
София, 2024

Първа глава

Единиците за сигурност не се интересуват от новините. Дори след като хакнах контролния си модул и получих достъп до информационния канал, аз никога не му обръцах особено внимание. Донякъде защото е по-малко вероятно свалянето на развлекателни медии да задейства някакви аларми, които може да следят сателитните мрежи и мрежите на станциите. Политическите и икономическите новини се разпространяваха на други нива, които бяха съпоставими по-скоро с обмена на защитени данни. Но най-вече защото новините са скучни, а и аз не се интересувах какво си причиняват едни на други човешките същества, стига да не се налагаше а) аз да сложа край на това и б) аз да разчиствам после.

Ала докато прекосяха търговския център в транзитния пръстен, в ефира се носеше поток със скорошни новини от Станцията, който отскачаше от един обществен канал към следващия. Прегледах го набързо, но вниманието ми до голяма степен беше насочено към това да се промъквам през тълпата, като се преструвам на обикновено

подобро човешко същество вместо на ужасяващ бот убиец. Това включваше да не се паникьосвам, когато някой случайно ме погледнеше в очите.

За щастие, хората и подобрените човешки същества бяха твърде заети да стигнат там, закъдето бяха тръгнали, или ровеха в информационния канал за указания и за транспортния график. Три пътнически транспортни кораба бяха преминали през червевите дупки заедно с управлението от бот транспортен кораб, с който аз бях пристигнал на стоп, и големият търговски център между различните зони за качване и слизане беше претъпкан. В допълнение към хората имаше и ботове с всякаква форма и размери, над тълпата бръмчаха дронове, а по надлезите отгоре се движеха товари. Дроновете за сигурност не сканираха за Единици за сигурност, освен ако нямаха изрични инструкции, а засега никакво устройство не се беше опитало да ме проучи, което ми носеше известно облекчение.

Вече не бях от инвентара на компанията, но това все пак беше Корпоративният пръстен и аз все още бях собственост.

Въпреки всичко се чувствах доста доволен как се справям до момента, като се имаше предвид, че това беше едва вторият транзитен пръстен, през който преминавах. Единиците за сигурност се изпращаха на контрагентите подобно на товар и никога не преминавахме през частите от станциите или транзитните пръстени, предназначени за хора. Наложих да оставя бронята си в центъра за съхранение, но в тълпата се чувствах почти

толкова анонимен, колкото и като я носех. (Да, непрекъснато се налагаше да си го повтарям.) Бях облечен в сиво-черни работни дрехи. Дългите ръкави на тениската и якето, както и панталоните и обувките покриваха всичките ми неорганични части. Освен това носех и раница. Не се набивах на очи сред разнообразните и шарени дрехи, коси, цветове на кожата и интерфейси, които изобилстваха в тълпата. Портът за данни на врата ми се виждаше, но конструкцията му беше много близка до интерфейсите, които често се имплантираха на подобрените човешки същества, за да предизвика някакво доверие. Освен това никои не би си помислил, че един бот убиец ще се разхожда в транзитния търговски център като човек.

В този момент, по време на прегледа на новините, попаднах на картина. На нея бях аз.

Не се заковах на място, защото имах много опит в това да прикривам физическата си реакция, независимо колко съм шокиран или ужасен. Може за секунда да съм изгубил контрол над изражението си – бях свикнал винаги да нося шлем и той при възможност да е непрозрачен.

Подминах една голяма арка, която водеше към няколко различни щанда за храна, и спрях близо до входа към малък делови квартал. Всеки, който ме гледаше, би предположил, че прехвърлям сайтове в информационния канал и търся някаква информация. Изображението от новините показваше как стоя във фоайето на хотела на Станцията заедно с Пин-Лий и Рати. Камерата беше фокусирана

върху Пин-Лий с нейното решително изражение, раздразнено присвити вежди и елегантно делово облекло. Двамата с Рати носехме сиби униформи на изследователи от „ОпазванеСпо“ и се виждахме неясно на заден план. В текста към снимката бях посочен като „телохранител“, което ми донесе из-вестно облекчение, но когато си пуснах отново историята, бях готов за най-лошото.

Хм, станцията – която аз наричах просто Станцията, локацията на офисите и центъра за съхранение на компанията, където обикновено ме държаха, всъщност се наричаше порт „Свободна търговия“. Не знаех. (Когато бях там, се намирах предимно в кабинката за ремонт, транспортния сандък или някъде наблизо в очакване на договор.) Говорителят от новините спомена между другото, че доктор Менса е закупила Единицата за сигурност, която я е спасила. (Целта на това затрогващо пояснение очевидно беше да отклони вниманието от иначе мрачната история с много загинали.) Но журналистите не бяха свикнали да виждат Единиците за сигурност по друг начин освен в броня или като кървава купчина остатъци, когато нещата са се объркали. Не бяха направили връзката, че закупената Единица за сигурност може да е подобреното човешко същество, влязло в хотела заедно с Пин-Лий и Рати. Това беше добре.

Странното е, че бяха пуснали някои от записите от нашите камери за сигурност: моята гледна точка, докато претърсвах хабитата на „ДелтФол“,

попадайки на трупове. Картина от камерите, монтирани на шлемовете на Гурадин и Пин-Лий, когато намериха Менса и каквото беше останало от мен след експлозията. Прегледах ги набързо, за да се уверя, че човешкото ми лице никъде не се вижда добре.

Останалата част от историята беше за това как компанията и „ДелтФол“ плюс „Опазване“ и три други некорпоративни политически организации, чиито граждани са се намирали в хабитата на „ДелтФол“, се съюзяват срещу „ГрейКрис“. Разразяваше се и многопосочна правна битка и някои от организацията, които бяха съюзници по време на разследването, спореха помежду си за финансовата отговорност, пълномощията и облигационните гаранции. Не ми беше ясно как хората са способни да се оправят с цялата тая каша. Нямаше много подробности за това какво всъщност се беше случило, след като „ОпазванеСпо“ успяха да дадат сигнал на спасителния транспортен кораб на компанията, но бяха достатъчни, за да се надявам, че ако някой търси въпросната Единица за сигурност, ще предложи, че съм останал при Менса и другите. Разбира се, Менса и другите знаеха, че не е така.

После проверих времевия код на новините и видях, че са стари, публикувани по време на цикъла, след като напуснах Станцията. Сигурно бяха преминали през червеева дупка с някой от по-бързите пътнически кораби. Това означаваше, че официалните новинарски канали може вече да имат по-скоорошна информация.

Добре. Казах си, че няма начин някой в този транзитен пръстен да търси Единица за сигурност беглец. От информацията, налична в обществения канал, ставаше ясно, че тук няма центрове за съхранение на нито една облигационна компания или компания за сигурност. Договорите ми винаги са били в изолирани съоръжения или на необитаеми планети, определени за проучвания, и смятах, че това е, общо взето, нормално. Дори филмите и сериалите по развлекателните канали никога не показваха Единици за сигурност, които изпълняват договори по охрана на офиси, складове с товари, корабостроителници или каквито и да било други дейности, обичайни за транзитните пръстени. А и всички Единици за сигурност в медийните програми винаги бяха облечени в безлики брони и ужасяваха човеците.

Смесих се с тълпата и отново тръгнах през търговския център. Трябваше да внимавам да не ходя никъде, където може да ме сканират за оръжия – тоест на всички места за закупуване на билети за транспорт, включително и малките трамваи, обикалящи пръстена. Можех да хакна скенер за оръжия, но протоколите за сигурност предполагаха, че в съоръженията за пътници ще има много такива, които да се справят с тълпите, и аз нямаше как да преодоля всички едновременно. Освен това щеше да ми се наложи да хакна и системата за плащане, а това изискваше много повече усилия, отколкото си заслужаваше в момента. Имаше доста път до онази част на пръстена, която отговаряше за заминаващите, управлявани от

ботове транспортни кораби, но така щях да разполагам с време да вляза в развлекателните канали и да сваля нови медийни файлове.

На път към този транзитен пръстен, сам в празния транспортен кораб, имах възможност доста да поразмишлявам защо бях напуснал Менса и какво точно исках. Знам, това беше изненада и за мен самия. Но дори аз си давах сметка, че не мога до края на живота си да пътувам с транспортни кораби и да гледам медийни файлове, колкото и привлекателно да звучеше.

Вече имах план. Или щях да имам план, след като получех отговора на един важен въпрос.

За да намеря отговора, трябваше да отида на едно място, а тук имаше два управлявани от ботове транспорта, които заминаваха през следващия цикъл и можеха да ме откарат дотам. Първият беше транспортен кораб, подобен на този, който бях използвал, за да стигна дотук. Той заминаваше по-късно и беше по-добрият избор, защото щях да имам повече време да стигна до него и да го уговоря да ме пусне на борда. При нужда можеше да хакна някой транспортен кораб, но наистина предпочитам да не го правя. Просто ми се струваше плашещо да прекараш толкова много време с нещо, което не те иска там или което си хакнал, за да си мисли, че те иска.

Картите и граfiците бяха налични в мрежата и бяха свързани с всички навигационни точки по пръстена, така че успях да открия пътя до зоната за товарене, да изчакам застъпването на следващата смяна и да се промъкна в зоната за качване.

Наложи ми се да хакна системата за сканиране на самоличност и няколко грона, сканиращи за оръжие, от нивото над зоната. После ме сканира един бот, охраняващ входа на търговската зона. Не го нарах, просто проникнах през защитната му стена в информационния канал и изтрих от паметта му всички записи на срещата му с мен.

(Бях проектиран да се свързвам със системите за сигурност на компанията и като цяло да съм неин интерактивен компонент. Предпазните мерки на тази станция не бяха съвсем същите като патентованата технология на компанията, но бяха достатъчно подобни. А и никой не е толкова параноичен, колкото компанията, по отношение на защитата на данните, които тя събира и/или краде, така че бях свикнал със системи за сигурност, които са много по-съвършени от тези.)

След като слязох на нивото за достъп, трябваше да съм много предпазлив, защото нямаше причина там да се намира някой, който не работи на това място, и макар че повечето работа се вършеше от ботове товарачи, имаше и униформени човечеци и подобрени човешки същества. Бяха повече, отколкото се надявах.

Близо до шлюза на избрания от мен транспортен кораб се бяха събрали много хора. Проверих информационния канал за предупреждения и открих, че е имало инцидент с товарач. Разни заинтересовани страни оценяваха какви са щетите и кой е виновен за тях. Можех да изчакам, докато не се махнат, но исках да напусна този пръстен и

да потегля на път. А и честно казано, снимката по новините доста ме беше стреснала и просто исках за известно време да се потопя в свалените развлекателни файлове и да се престоря, че не съществувам. За да го направя, трябваше да съм в безопасност в заключен автоматичен транспортен кораб, готов да напусне пръстена.

Проверих отново картите за втората възможност, с която разполагах. Корабът беше свързан с друг док, отбелязан за частен нетърговски трафик. Ако побързах, можеше да стигна дотам, преди да е тръгнал.

Според графика ставаше дума за изследователски съд с далечен обсег. Звучеше като кораб, който би имал екипаж и вероятно пътници, но в информацията се казваше, че е управляван от бот, ще превозва товар и ще се отбие на мястото, до което исках да стигна. Бях проверил историята на пътуванията му в информационния канал и бях открил, че е собственост на университет, базиран на планета в тази система, който го отдаваше под наем за товарни пътувания между изследователските задачи, за да може да плаща разходите по поддръжката му. Пътуването до моята дестинация щеше да отнеме двайсет и един цикъла и аз наистина нямах търпение да остана сам.

Беше лесно да стигна от търговските докове до частните. Получих контролен достъп до системата за сигурност за достатъчно дълго време, за да ѝ кажа да не забелязва, че нямам право да съм там, и последвах група пътници и хора от екипажите.

Намерих дока на изследователския транспортен кораб и се свързах с него през комуникационния порт. Той ми отговори почти веднага. Според цялата информация, която бях успял да извадя от мрежата, корабът беше подготвен за автоматичен рейс, но за всеки случай изпратих поздрав на вниманието на човешкия екипаж. Доиде отрицателен отговор – у дома няма никого.

Свързах се отново с транспорта и му предложих същото, каквото бях предложил на първия транспортен кораб – стотици часове медийни файлове, сериали, книги и музика, включително и някои нови предавания, които току-що бях свалил по пътя през транзитния търговски център, в замяна на това да пътувам с него. Казах му, че съм свободен бот, който се опитва да се върне при човешкия си настойник. (Това за „свободния бот“ беше измама. Ботовете се смятат за граждани в някои некорпоративни политически организации като „Опазване“, но все пак имат определени човешки настойници. Конструктите понякога попадат в същата категория като ботовете, а друг път – в категорията на смъртоносните оръжия. (За ваша информация не е добре да си в тази категория.) Ето защо, макар че бях свободен агент сред хората от по-малко от седем цикъла, включително времето, което бях прекарал сам на товарния кораб, вече се нуждаех от почивка.

Настъпна пауза, после изследователският транспортен кораб прие предложението и ми отвори шлюза.

Втора глава

Изчаках, за да се уверя, че шлюзът се е затворил и че няма сигнали за тревога откъм пръстена, после минах по коридора за гостъп. От схемата, налична в бордовата мрежа, ставаше ясно, че отделенията, които корабът използваше за товари, обикновено бяха предназначени за лабораторни модули. Тъй като лабораториите бяха запечатани и преместени в доковото пространство на университета, сега имаше предостатъчно място за товари. Вкарах компресирания пакет с медия в мрежата на транспортния кораб, за да го вземе, когато пожелае.

Останалата част от пространството беше заета от обичайното оборудване, складове, кабинни, медицински отсек и столова, допълнени с голяма зона за развлечения и няколко учебни зали. Мебелите имаха синьо-бяла тапицерия и наскоро са били цялостно почистени, макар че във въздуха все още витаеше онази миризма на мръсни чорапи, която сякаш е типична за всички човешки жилища. Беше тихо, като се изключи слабият шум на вентилационната система, и обувките ми не издаваха никакъв звук по пода на палубата.

Не се нуждаех от припаси. Системата ми се саморегулира. Не се нуждаех от храна и вода, нито да се освобождавам от течни или твърди отпадъци. Освен това не се нуждаех и от много въздух. Можех да издържа с минималната животоподдържаща система, която функционираше, когато на борда нямаше хора, но транспортният кораб леко я беше подсилвил. Реших, че е мило от негова страна.

Обиколих наоколо, за да проверя визуално дали разположението отговаря на схемата и просто да се уверя, че всичко е наред. Направих го, макар да бях наясно, че патрулирането е навик, който трябва да преодоля. Много неща трябваше да преодоля.

Когато разработили конструктите, се предполага, че те трябва да имат предсъзнателно ниво на интелигентност – нещо като по-глупав вариант на ботовете. Невъзможно е обаче да сложиш нещо толкова глупаво като бот товарач да отговаря за сигурността на каквото и да е, без да похарчиш още повече пари за скъпи надзорници човещи, наети от компанията. Затова ни направих по-умни. Тревожността и депресията бяха странични ефекти.

Докакто стоях в центъра за съхранение и доктор Менса обясняваше защо не иска да ме наеме като част от споразумението за гарантиране на облигациите, тя нарече това повишаване на интелигентността „дяволски компромис“.

Този кораб не беше моя отговорност и на борда му нямаше човешки клиенти, които трябваше да защитавам от нещо или да им попреча да се нара-

нят взаимно. Ала беше приятно място с изненадващо малко мерки за сигурност и аз се зачудих защо собствениците не бяха оставили неколцина човеци на борда, за да държат нещата под око. Според схемите, както при повечето управлявани от ботове транспортни кораби, на борда имаше дронове, които да извършват ремонтите, но все пак...

Продължих да патрулирам, докато не усетих как по палубата премина вибрация, съпроводена от глух звук, което означаваше, че корабът току-що се е отделил от пръстена и е започнал да се движи. Напрежението, което беше причина да работя с деветдесет и шест процента от възможностите си, намаля. Като цяло животът на бота убиец е стресиращ, но щеше да ми отнеме доста време да свикна да се движа сред човешки същества без броня и без да крия лицето си.

Намерих обща зона за екипажа под палубата за управление и се настаних на едно от тапицираните кресла. Ремонтните кабини и транспортните сандъци не са тапицирани, затова пътуването в комфортни условия все още беше нещо ново за мен. Започнах да преглеждам новите медийни файлове, които бях свалил в транзитния пръстен. Имаше някои развлекателни канали, които не бяха налични в порт „Свободна търговия“, и те включвах много нови грами и екшън сериали.

В действителност никога досега не бях имал дълги свободни периоди, в които никой да не ме наблюдава. Все още свиквах с мисълта, че разполагам със свободно време да подредя и организирам

всичко и да му посветя вниманието си изцяло, без да се налага да следя множество системи и каналите на клиентите. По-рано винаги съм бил на пост или забрян в кабинката в очакване да ме активират за някой договор.

Избрах нов сериал, който изглеждаше интересен (описание то обещаваше междугалактически изследвания, екшън и загадки), и си пуснах първия епизод. Говех се да се поотпусна, докато не дойде време да обмисля какво ще правя, щом стигна до местоназначението си – нещо, което възнамерявах да отлагам до последния възможен момент. Точно тогава някой каза по канала ми:

– *Извадил си късмет.*

Изправих се на стола. Беше толкова неочаквано, че органичните ми части ме заляха с адреналин.

Транспортните кораби не разговарят с думи, дори и по мрежата. Те използват картини и стрингове с данни, с които да те предупредят, ако има проблеми, но не са проектирани да разговарят. Нямах нищо против това, защото и аз самият не бях проектиран да разговарям. Бях споделил записаните медийни файлове с първия транспортен кораб и той ми беше дал достъп до мрежата и комуникационните си канали, за да се погрижа никой да не разбере къде съм бил и каква е била степенята на взаимодействието ни.

Започнах да ровя предпазливо в мрежата, чудейки се дали не ме бяха измамил. Имах възможност да сканирам, но без дронове обхватът ми беше ограничен, а и с цялата екранировка и оборудване наоколо

не можех да доловя нищо друго освен фонові данни от корабните системи. Който и да притежаваше кораба, очевидно искаше да се погрижи данните от проучванията му да останат негова собственост. Единствените камери за сигурност се намираха при люковете, в отсека на екипажа нямаше нищо. Или поне нищо, до което аз можех да получа достъп. Но присъствието в мрежата беше твърде осезаемо и разпръснато, за да е човек или подобро човешко същество. Разбрах го въпреки защитните стени на системата. Освен това звучеше като бот. Когато хората говорят по мрежата, им се налага да мърдат с устни и мислените им гласове обикновено звучат като физическите. Дори подобрените човешки същества с пълен интерфейс го правят.

Може би нещото се опитваше да се държи приятелски, а аз просто бях непохватен в общуването.

– Защо да съм извадил късмет? – попитах на глас.

– *Защото никой не е разбрал какво си.*

Това не звучеше толкова успокоително.

– Какво мислиш, че съм? – попитах предпазливо.

Ако беше враждебно настроено, нямаше да има много възможности за избор. Транспортните ботове не притежават други тела освен кораба. Еквивалентът на неговия мозък трябваше да се намира над мен, близо до мостика, където би се разположил човешкият екипаж. Освен това нямаше къде да отида. Вече се бяхме отделили от пръстена и бавно се носехме към червевата гунка.

– Ти си Единица за сигурност беглец – конструктор от човек и бот с кодиран контролен модул. – Той ме опипа през мрежата и аз трепнах, след което добави: – Не се опитвай да хакнеш системите ми.

В този миг ботът свали защитната си стена за .00001 част от секундата. Достатъчно време, за да получа ясна представа с какво си имам работа. Част от функцията му беше извънгалактически астрономически анализ и сега цялата тази процесорна мощ седеше без работа, докато той превозваше товари в очакване на следващата мисия. Можеше да ме смачка през мрежата като насекомо, да пробие стената и останалите ми защити и да прерови паметта ми. Вероятно в същото време беше в състояние да начертае курса за скок през червеева дупка, да изчисли нуждите от храна на пълен човешки екипаж за следващите шейсет и шест хиляди часа, да извърши множество невротомически операции в медицинския отсек и да бие капитана на табла. Никога досега не бях общувал с нещо толкова могъщо.

Направи грешка, бот убиец, наистина сериозна грешка. Откъде, по дяволите, можех да зная, че някои транспортни кораби са достатъчно разумни, за да бъдат зловни? В развлекателните програми през цялото време имаше зли ботове, но това не беше истина, а просто плашещи истории – някаква фантазия.

Мислех си, че е фантазия.

– Добре – отвърнах и се свих на стола.

Обикновено не се страхувам от разни неща като хората. Бяха ме прострелвали хиляди пъти –

толкова много, че спрях да ги броя. Толкова много, че и компанията спря да ги брои. Дъвкала ме е враждебно настроена фауна, прегазвала ме е тежка машина, измъчвали са ме клиенти за забавление, паметта ми е била изтривана и така нататък. Но главата ми си беше моя собственост от трийсет и три хиляди часа и вече бях свикнал с това. Искях нещата да си останат така.

Транспортният кораб не отговори. Опитах да измисля контрамерки срещу всички възможни начини, по които може да ме нарани, както и как да отвърна на атаките. Той приличаше по-скоро на Единица за сигурност, отколкото на бот, и то до такава степен, че се зачудих дали не е конструиран – дали някъде в системите му не е скрита клонирана органична мозъчна тъкан. Никога не бях опитвал да хакна друга Единица за сигурност. Може би щеше да е най-безопасно да вляза в режим на изчакване за цялата продължителност на пътуването и да се събудя, когато стигнем до целта ми. Обаче това щеше да ме направи уязвим за дроновете.

Наблюдавах как секундите отминават, докато чаках да видя дали ще реагира. Радвам се, че бях забелязал липсата на камери и не бях опитал да хакна системата за сигурност на кораба. Сега разбрах защо човеците бяха решили, че не му е нужна допълнителна защита. Бот, който притежава толкова пълен контрол върху околната среда и инициативата и свободата да действа, може да отблъсне всеки опит за качване на борда.

Той ми беше отворил люка. Искеше да съм тук.
Хм.

– *Можеш да продължиш да гледаш медийни файлове* – каза той в същия миг. Просто се свих предпазливо. Ботът добави: – *Не се цуни.*

Бях уплашен, но достатъчно раздразнен, за да му покажа, че това, което прави, не е нещо ново за мен.

– *Единиците за сигурност не се цунят* – изпратих му отговор по мрежата. – *Това би задействало наказание от контролния модул.*

След което прикачих няколко кратки записа от паметта си, за да му покажа какво точно е усещането.

Секундите течаха и станаха минута, после още една, а след това още три. За хората това може и да не изглежда много, но при разговор между ботове – или извинете ме, по-скоро между конструктор бот/човек и бот – си беше дълго време.

– *Съжалявам, че те уплаших* – каза той накрая.

Е, добре, ако си мислите, че повярвах на това извинение, значи не познавате бота убиец. По-вероятно беше да играе някаква игра с мен.

– Не искам нищо от теб – отвърнах аз. – Просто искам да ме откараш до следващото си местоназначение.

Бях му го обяснил и по-рано, преди да ми отвори люка, но си струваше да го повторя.

Имах усещането, че той се отдръпна зад защитната си стена. Зачаках и оставих кръвоносната ми система да се прочисти от химикалите, произведени от страха. Мина още време и започна

да ми става скучно. Седенето тук по този начин твърде много наподобяваше чакането в кабинката, след като си бил активиран и новите клиенти трябва да приемат доставката за следващия отегчителен договор. Ако той смяташе да ме унищожи, поне можех да погледам малко медийни файлове, преди това да се случи. Пак си пунах новия сериал, но бях твърде разстроен, за да му се наслажда, така че го спрях и започнах да гледам отново един стар епизод на „Възход и падение на Лунното убежище“.

След три епизода се поуспокоих и неохотно се опитах да погледна на нещата от перспективата на транспортния кораб. Една Единица за сигурност може да нанесе множество вътрешни щети, ако не внимава, а Единиците безълци не бяха известни с това, че гледат да са незабележими и да странят от неприятности. Не бях наранил последния транспортен кораб, с който пътувах, но този бот не го знаеше. Не разбирах защо ме беше пуснал на борда, ако наистина не искаше да ме нарани. Аз на негово място нямаше да имам доверие на Единица като мен.

Може би си приличахме и той се беше възползвал от възможността, защото се е появила, а не защото е знаел какво иска.

Въпреки това беше задник.

Шест епизода по-късно усетих, че транспортният кораб отново се е притаил в мрежата. Не му обърнах внимание, макар че трябва да знае, че съм доловил присъствието му. Казано на човешки

език, все едно да се опитваш да не обръщаш внимание на някой едър мъж, който диша тежко, докато наблюдава личния ти дисплей през рамото ти и се обляга на теб.

Изглеждах още седем епизода на „Лунното убежище“, докато той се мотаеше около мен в мрежата. После ми изпрати сигнал – все едно не знаех, че през цялото време е бил в мрежата ми – с молба да се върна и да пусна пак новия приключенски сериал, който бях започнал да гледам, когато ме прекъсна.

(Казваше се „Между светове“ и беше за изследователи на свободна практика, които разширяваха мрежите от червееви дупки и пръстени към необитаеми звездни системи. Изглеждаше много нереалистичен и неточен и именно затова ми харесваше.)

– Дадох ти копие на всичките си медийни файлове, когато се качих на борда – отбелязах аз. Нямах намерение да говоря с него през мрежата, сякаш ми е клиент. – Изобщо погледна ли ги?

– *Прегледах ги за вируси и други опасности.*

„Майната ти“, помислих си и се върнах отново към „Лунното убежище“.

Две минути по-късно той повтори молбата си.

– Сам си го гледай – отвърнах аз.

– *Опитах. Мога да обработвам медийните файлове по-лесно през твоя филтър.*

Това ме накара да спра. Не разбирах проблема.